

Rendszerváltás a Margit körúton

*Nem is amikor elmúlik a bűntudat,
amikor az újságárus végül elnéző mosollyal
átveszi tőled a kezében felforrósodott
tízforintost, nem is a kétségbeesés, előtte,
amikor rohansz vissza hozzá, hogy fizess,
nem is a szégyen, még azelőtt, mikor a házatok
kapujában felismered, hogy ki sem fizetted,
csak felkaptad a bódé pultjáról, és oda sem
figyelve elszaladtál a napilappal, amiért lekiüldtek
öt perccel korábban, szóval nem ekkor, hanem
még előtte, a nevetséges pánik előtti utolsó
pillanatban, amikor hétévesen tiéd a végtelennek
ígérkező zsibbadás, ahogy nézed a kezében az érmét,
szemközt a vakító napkoronggal, a másik kezében
újság, a szélben lobogó címlapon összevissza álló
autók az úton, és nagy betűkkel, hogy taxisblokád,
szóval, amikor azt gondolhatod, hogy tiéd a döntés,
hogy elteszed, és belépsz, vagy visszamész, és fizetsz,
és közben eszedbe jut egy összeomló birodalom
utolsó delegációja pár évvel korábban, ugyanitt,
ezen az úton, mikor az erkélyen a szárítóra
csipetett fehér textipelenkák egyikét felkapta a szél,
és repült, lecsapni készült a fekete kocsisorra,
a legfontosabb autó szélvédőjére, most is, mintha jöhetne
mindjárt egy csattanás, miközben visszasétálsz
az újságárustól hazáig, végleg, mint harminc
évvel később, reggelente, mikor nem tudod még,
hogy melyik volt kudarc, amit álmodtál, vagy az,
hogy vége van, ott maradsz ebben a hosszú ébredésben,
a sirálycsapat közepén, egy eltorlaszolt híd felett.*